

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudce Mgr. Daniela Burdy a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně

Apart Hotel Prague s.r.o., IČO: 21777357,
sídlem Varšavská 715/36, 120 00 Praha 2

zastoupený advokátem Mgr. Romanem Sulánským
sídlem Pod tratí 275, 338 42 Hrádek

proti
žalovanému

Ministerstvo financí,
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2025, č. j. MF-45426/2025/3903-6,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze („městský soud“) domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru č. 18/3301/25 vydanému Magistrátem hlavního města Prahy dne 20. 5. 2025, č. j. MHMP 582905/2025 („prvostupňové rozhodnutí“).
2. Uvedeným rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) vyměřil žalobkyni dle § 11c zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, zvýšení místního poplatku z pobytu za měsíc březen 2025 za ubytovací zařízení Hotel Praha 1885, Plzeňská 560/29 Praha 5 z původní výše 61 450 Kč na dvojnásobek, tedy na částku 122 900 Kč. Toto zvýšení odůvodnil tím, že žalobkyně nesplnila svou platební povinnost včas; poplatek se stal v souladu s § 5 obecně závazné vyhlášky hl. města Prahy č. 18/2019, o místním poplatku z pobytu, splatným dne 15. 4. 2025. Žalobkyně přitom neplnila svou platební povinnost včas opakovaně; do prodlení se dostala s platbou poplatku za měsíce červenec 2024 (o 21 dní), říjen 2024 (o 17 dní) a únor 2025 (o 17 dní), přičemž správní orgán I. stupně obecně toleruje opoždění platby vždy do konce měsíce, ve kterém je poplatek splatný.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potom doplnil, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s pracovním pokynem ředitelky jeho odboru daní, poplatků a cen č. 1/2024 ze dne 14. 3. 2024, kterým byla interně upravena pravidla pro ukládání sankcí za nesplnění povinnosti plátcem poplatku z pobytu („interní pokyn“). Žalovaný podrobně prověřil poplatkový účet žalobkyně; zjistil, že žalobkyně odvedla poplatek sice po splatnosti, ale v liberační lhůtě dle interního pokynu (do konce kalendářního měsíce, v němž nastala splatnost) za měsíce srpen, září, listopad, prosinec 2024 a leden 2025; naopak po uplynutí této liberační lhůty odvedla poplatky za měsíce červenec a říjen 2024 a únor 2025, dále potom za předmětný březen 2025, v jehož případě nebyl poplatek odveden po jeho splatnosti (15. 4. 2025) ani do vydání prvostupňového rozhodnutí (tedy až do 20. 5. 2025). Z interního pokynu přitom vyplývá, že za první a druhé porušení platební povinnosti (červenec a říjen 2025) nemělo být zvýšení poplatku dle § 11c zákona o místních poplatcích uloženo; za třetí porušení mělo být uloženo zvýšení ve výši 50 % (tak se stalo platebním výměrem č. 17/3301/25 ze dne 20. 5. 2025, č. j. MHMP 578391/2025) a čtvrté potom ve výši 100 %, jak se stalo prvostupňovým rozhodnutím. Přijetím interního pokynu zajistil správní orgán I. stupně rovný přístup ke všem plátcům poplatku, přičemž zohlednil i pouze drobná prodlení cestou tzv. liberační lhůty. Nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zhojil žalovaný.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně ve vztahu k napadenému rozhodnutí zaprvé rozporovala tvrzení žalovaného, že se v daňovém (poplatkovém) řízení důsledně uplatní apelační princip, který neumožňuje přezkoumávané rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému řízení správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný měl v takovém případě postupovat podle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád; tuto svou povinnost ale nedodržel.

5. Zadruhé žalobkyně namítala, že pravidla nastavená ve veřejně nepřístupném interním pokynu nejsou pramenem práva, resp. jsou pouze interním předpisem, který nemůže (vedle zákona, či v rozporu s ním) stanovit, jak má správní orgán postupovat. Žalovaný tak byl povinen hodnotit konkrétní okolnosti případu, a nikoliv mechanicky postupovat podle interního pokynu. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 Afs 168/2015-45; žalovaný měl důkladně posuzovat všechny podstatné skutkové okolnosti a pečlivě popsat v odůvodnění všechny úvahy, které ho vedly ke zvýšení poplatku. Argumentace interním pokynem nepostačuje. Postup žalovaného je pak v rozporu se závěry uvedeného rozsudku také v tom, že postihl žalobkyni za porušení jiných povinností, než které bylo předmětem řízení (tedy za dřívější opožděná odvedení poplatku), resp. že zvýšení poplatku váže automaticky na jakékoliv opožděné odvedení poplatku.
6. Žalovaný se s podanou žalobou neztotožnil a navrhl její zamítnutí. K první žalobní námitce uvedl, že k postupu podle § 115 odst. 2 daňového řádu nebyl důvod, neboť v odvolacím řízení nebylo prováděno dokazování, z něhož by vyplynuly nové skutečnosti; žalovaný rovněž nedospěl k jinému právnímu závěru, než správní orgán I. stupně, ke kterému by měla jinak žalobkyně mít možnost se vyjádřit. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52 (konkrétně jeho bod 70).
7. Ke druhé žalobní námitce uvedl, že z § 11c zákona o místních poplatcích vyplývá pouze obecně možnost sankčního zvýšení poplatku; bližší podmínky pro takový postup ale zákon neupravuje. Z toho důvodu žalovaný považuje za žádoucí, když správce poplatku nastaví vnitřní pravidla pro ukládání zvýšení poplatku s cílem zamezit fakticky volnému správnímu uvážení jednotlivých úředních osob. Žalovaný přitom výši zvýšení poplatku důkladně odůvodnil zejména v bodech 18 až 24 napadeného rozhodnutí. Žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není na nynější věc přílehlavý; řešena v něm byla problematika nezaplaceného místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení; stěžovatel v dané věci byl potom v postavení poplatníka poplatku, nikoliv v postavení jeho plátce (osobou, která poplatek vybírá a provádí jeho odvod správcí poplatku; plátce nicméně poplatek neplatí z vlastních finančních prostředků). Žalovaný dále zdůraznil liknavost žalobkyně při plnění její poplatkové povinnosti a současně, že žalobkyně neuvedla žádné skutkové okolnosti, které by její opakující se prodlení s odvodem poplatku z pobytu vysvětlovaly (žalovaný proto žádné takové okolnosti nemohl při svém rozhodování zohlednit, resp. se s nimi vypořádat). Z toho důvodu se žalovaný rovněž přidržel interního pokynu; jinak by jednal v rozporu se zásadou legitimního očekávání. O existenci uvedené správní praxe byla potom žalobkyně informována e-maily ze dne 19. 8. 2024 a ze dne 3. 9. 2024.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nijak nereagovali na výzvu podle § 51 s. ř. s., soud má tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

9. Žaloba není důvodná.
10. Městský soud se předně zabýval **první žalobní námitkou** procesní povahy, a sice že žalovaný při svém postupu v odvolacím řízení porušil pravidla zakotvená v § 115 odst. 2 daňového řádu. K jeho aplikaci lze přitom odkázat zejména na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52, a navazující judikaturu.
11. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu, *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
12. Podle § 75 odst. 3 s. ř. s., *k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží.*
13. Městský soud se s uvedenou námitkou neztotožnil. Žalobkyně předně ve své žalobní námitce řádně nespecifikovala, jakým způsobem měl žalovaný pravidla spojená se striktně apelačním principem v daňovém (poplatkovém) odvolacím řízení (k tomu srov. § 116 odst. 1 daňového řádu) konkrétně porušit, resp. jakým způsobem měl takto žalovaný zasáhnout do jejích práv.
14. Z obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyplývá, že při jejich vydání vycházely správní orgány ze shodných podkladů, resp. že vycházely ze shodně zjištěného skutkového stavu. Prvostupňové rozhodnutí je založeno na skutkovém zjištění, že žalobkyně byla v prodlení s odvodem místního poplatku z pobytu za měsíc březen 2025, dále ze skutkového zjištění, že žalobkyně byla v prodlení (nad rámec nastavené tolerance, pokud plátce poplatků odvede alespoň k poslednímu dni měsíce, ve kterém se poplatek stal splatným) s odvodem tohoto poplatku za měsíce červenec a říjen 2024 a únor 2025. Správní orgán I. stupně přitom podrobně v prvostupňovém rozhodnutí nespecifikoval z jakých podkladů tato skutková zjištění činil; z logiky věci se ale muselo jednat o informace z osobního poplatkového účtu žalobkyně jakožto plátce poplatku, které správní orgán I. stupně evidoval. Napadené rozhodnutí je potom, pokud jde o popis skutkových zjištění, resp. uvedení podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, podrobnější. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí striktně vzato rozšířil skutková zjištění nad rámec těch, se kterými pracoval správní orgán I. stupně; to je patrné zejména z bodů 9 a 15 napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pracuje s širším okruhem zjištění z osobního poplatkového účtu žalobkyně. Zejména v bodě 15 žalovaný podrobněji rozepsal, v jakých měsících byla žalobkyně v prodlení s odvodem poplatku (a ten jí tak byl vyměřen), a to včetně prodlení, které nepřesáhlo tzv. liberační lhůtu (k tomu srov. rekapitulaci v bodě 3 shora). Z bodu 9 vyplývá, že žalovaný uvedené informace čerpal z výpisu z osobního poplatkového účtu poplatku z pobytu, který byl sestaven ke dni 29. 9. 2025; ten si – jak vyplývá z listin založených ve správním spisu – žalovaný na správním orgánu dodatečně vyžádal žádostí ze dne 19. 9. 2025.
15. Městský soud k tomu uvádí, že z formální hlediska žalovaný prováděl, resp. doplňoval dokazování, tedy samostatně zjišťoval ze shromážděných důkazů skutkový stav nad rámec toho, z jakého skutkového stavu vycházel správní orgán I. stupně. Takto žalovaný zejména nad rámec prvostupňového rozhodnutí zjistil, v jakých případech žalobkyně odvedla poplatek sice po splatnosti, ale v tzv. liberační lhůtě (viz přehled v bodě 15 napadeného rozhodnutí). Žalovaný konečně shromáždil i důkazy nové, a sice výpis z osobního

poplatkového účtu poplatku z pobytu ke dni 29. 9. 2025. V tomto případě ale platí, že tento výpis neobsahoval ve vztahu k relevantním poplatkovým obdobím jiné informace než ty, ze kterých vycházel již správní orgán I. stupně. Žalovaný tedy striktně vzato měl postupovat podle § 115 odst. 2 daňového řádu a seznámit žalobkyni s tím, k jakým skutkovým zjištěním nad rámec prvostupňového rozhodnutí dospěl.

16. Městský soud proto dále uvážil, zda uvedené procesní pochybení žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy zda je nutné toto rozhodnutí zrušit (viz § 75 odst. 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že jej žalovaný založil výlučně na těch skutkových zjištěních, které učinil již správní orgán I. stupně, a sice na skutkovém zjištění, za která poplatková období odvedla žalobkyně poplatek opožděně, a to mimo rámec tzv. liberační lhůty (srov. bod 22 napadeného rozhodnutí a dále argumentaci zejména v jeho bodech 20 a 22 a 24 a 25); jenom tato opoždění totiž byla relevantní z hlediska správní praxe nastavené interním pokynem. Byť tedy napadené rozhodnutí obsahuje některá skutková zjištění nad rámec prvostupňového rozhodnutí, tak z něj současně vyplývá, že tato zjištění nebyla pro výsledné rozhodnutí relevantní (napadené rozhodnutí na nich není nijak založeno). Z toho důvodu rovněž uvedené porušení § 115 odst. 2 daňového řádu nemělo žádný vliv na napadené rozhodnutí (jeho zákonnost).
17. Žalovaný potom rovněž v napadeném rozhodnutí explicitně odkázal na interní pokyn, zatímco prvostupňové rozhodnutí je na jím nastavených pravidlech postupu podle § 11c zákona o místních poplatcích sice založeno, ale výslovně na něj neodkazuje. Ani v tomto případě tedy žalovaný nemusel postupovat podle § 115 odst. 2 (věta druhá) daňového řádu, neboť žalovaný nedospěl k jinému právnímu názoru než správní orgán I. stupně. Naopak, jeho rozhodnutí – byť důkladněji odůvodněné – vychází ze stejného právního hodnocení (zejména ve vazbě na správní praxi nastavenou interním pokynem) jako prvostupňové rozhodnutí.
18. Dále se městský soud zabýval **druhou žalobní námitkou** týkající se podle žalobkyně mechanické aplikace interního pokynu, resp. nezohlednění individuálních okolností případu při vyměření zvýšení poplatku dle § 11c zákona o místních poplatcích.
19. Podle § 11c odst. 1 zákona o místních poplatcích, *správce poplatku může poplatkovému subjektu stanovit zvýšení poplatku jako následek za pozdní úhradu poplatku nebo jeho části, a to až do výše dvojnásobku rozdílu mezi částkou poplatku, která má být zaplacená nebo odvedena, a částkou zaplacenou nebo odvedenou do původního dne splatnosti poplatku. Zvýšení poplatku je příslušenstvím poplatku sledujícím jeho osud.*
20. Podle § 5 obecně závazné vyhlášky hl. města Prahy č. 18/2019, o místním poplatku z pobytu, *plátce je povinen do patnáctého dne každého následujícího měsíce odvést vybrané poplatky správci poplatku.*
21. Ani s touto žalobní námitkou se městský soud nemohl ztotožnit. Městský soud předně rekapituluje relevantní obsah interního pokynu, ze kterého správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli:

Čl. 2 odst. 2: *Zvýšení místního poplatku se po uplynutí splatnosti s tolerancí připsání na účet hlavního města Prahy k poslednímu dni měsíce, ve kterém je poplatek splatný, vyměřuje platebními výměry.*

Čl. 2 odst. 3: *Výše zvýšení místního poplatku je:*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

- a) bez sankce při prvním a druhém porušení,
- b) zvýšení o 50 % při třetím porušení,
- c) zvýšení o 100 % při čtvrtém a dalším porušení.

Čl. 2 odst. 4: *Při dodržení úhrad poplatku ve splatnosti po dobu 6 po sobě jdoucích zdaňovacích období se při následném porušení uplatňuje výše sankce opět od začátku.*

22. Z výše citovaného § 11c odst. 1 zákona místních poplatcích je zřejmé, že zákon dává správci poplatku široký prostor pro správní uvážení stran stanovení sankčního zvýšení místního poplatku z pobytu z důvodu jeho opožděného odvodu; pro toto správní uvážení nestanoví žádná kritéria (stanoví pouze kvantitativní limit pro takové zvýšení, a to na dvojnásobek včas neodvedené částky). Při zákonem takto relativně široce nastaveném správním uvážení je přitom žádoucí, aby správce poplatku určitým způsobem sjednocoval svou praxi, tedy zajistil, aby při aplikaci uvedeného ustanovení postupoval konzistentně a strukturovaně (s ohledem na intenzitu porušení povinnosti) ve vztahu k různým poplatkovým subjektům. Vydání interního pokynu, který má za cíl správní praxi sjednotit, se přitom jeví jako standardní a rovněž žádoucí nástroj (k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2020 8 Af 21/2020-29, zejména bod 30), jak se tomuto kýženému výsledku přiblížit. Takový interní pokyn pak lze považovat za vyjádření správní praxe, kterou správce poplatku hodlá dodržovat a která dotčeným subjektům rovněž zakládá legitimní očekávání (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018-42, bod 54). Přitom i pokud je takový interní pokyn vydán, neznamená to, že je možné jej aplikovat zcela mechanicky. V již uvedeném rozsudku sp. zn. 8 Af 21/2020 zdejší soud v kontextu interního pokynu vydaného ke sjednocení správní praxe při provádění správního uvážení dle § 44a odst. 12 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, konstatoval následující: *„Žalovaný by se tak měl v těchto případech dále zabývat konkrétními tvrzeními, které žadatel uvede v žádosti, a ty hodnotit a neměl by se omezit pouze na formální aplikaci interního pokynu. Je totiž nutné zdůraznit, že interní pokyn není právní předpis, a proto s ním při jeho aplikaci bez dalšího není možné jako s právním předpisem zacházet (to platí, pokud žadatel nemá být vyhověno); základním právním rámcem pro posouzení žádosti zůstává § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel a omezení správního uvážení vyplývající z právního řádu, nikoliv uvedený interní normativní akt žalovaného.“*
23. Pokud jde tedy o samotný interní pokyn, ten by měl nastavit rozumně strukturovaná kritéria pro provedení správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 Afs 101/2014-36, publikovaný pod č. 3201/2015 Sb. NSS, bod 15 a násl.), zejména by tedy měl strukturovat výši sankce (zvýšení poplatku) s ohledem na typovou závažnost porušení povinnosti (včasného neodvedení poplatku). Tak tomu v případě dotčeného interního pokynu je. Interní pokyn předně v čl. 2 odst. 3 „odstiňuje“ pouze méně závažná porušení povinnosti v podobě tzv. liberační lhůty (tedy jen krátkodobá zdržení při plnění povinnosti odvést poplatek). Dále nastavuje další strukturující kritérium, kterým je opakovnost porušení povinnosti; k sankčnímu zvýšení poplatku dle § 11c zákona o místních poplatcích tak správce poplatku nemá přistoupit při sice déletrvajícím (závažnějším) prodlení, které je ale singulární (není opakované, resp. časté). Ke zvýšení poplatku pak má dojít pouze při opakovaném (třetím a dalším) významnějším prodlení (nad rámec liberační lhůty); odlišuje také první sankční zvýšení při třetím déletrvajícím prodlení (to lze chápat jako určitou výstrahu) a sankční zvýšení v dalších případech – k tomu viz čl. 2 odst. 3 interního pokynu. Z čl. 2 odst. 4 potom vyplývá, že tento mechanismus zohledňuje plynutí času.

24. Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že interní pokyn rozumně strukturuje prostor pro správní uvážení založené správci poplatku § 11c zákona o místních poplatcích. Pokud tedy správní orgán I. stupně a následně žalovaný z tohoto interního pokynu v typických případech vycházejí, potom takový postup městský soud shledává jako zákonný. Lze sice souhlasit s žalobkyní, že existence interního pokynu nezbavuje správní orgány povinnosti uvážít, resp. zohlednit specifické okolnosti toho kterého případu (k tomu srov. bod 22 shora), v posuzované věci ale žalobkyně žádné takové individuální okolnosti neuvedla (neučinila tak ani v odvolání a konečně ani v žalobě). Její případ tak lze považovat za typický, tedy nevyznačující se žádnými specifickými okolnostmi nad rámec těch, které jsou již dostatečně zohledněny v interním pokynu. Pokud se tedy žalovaný a před ním správní orgán I. stupně přidrželi interního pokynu, tak postupovali v souladu se zákonem. Za problematickou přitom soud nepovažuje ani tu skutečnost, že při stanovení sankčního zvýšení poplatku počítá interní pokyn se zohledněním dřívějších porušení povinnosti odvést poplatek včas. Poplatník tím totiž není trestán za dřívější porušení povinnosti, tato dřívější porušení povinnosti jsou pouze zohledněna v rámci úvahy o typové závažnosti jejího aktuálního porušení, resp. jako přítěžující okolnost (takovou konstrukci, tedy určité zohlednění recidivy, lze pro oblast trestání považovat za standardní).
25. Uvedený závěr není v rozporu ani s žalobkyní odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 Afs 168/2015-45. Uvedený rozsudek klade důraz na zohlednění individuálních okolností případu; tak se v nynější případě stalo – jak soud rozebral výše – prostřednictvím rozumně strukturovaných pravidel v interním pokynu. Žalovaný ve svém vyjádření potom přilehavě uvedl, že skutkové okolnosti, ze kterých uvedený případ vycházel byly odlišné; poplatník se nevyhýbal plnění poplatkové povinnosti, nebyl si ale jistý, zda jej skutečně tíží, a proto vyčkával na vyměření poplatku správcem poplatku. Naopak v nynějším případě žalobkyně opakovaně neplnila svou poplatkovou povinnost včas, a to bez jakéhokoliv vysvětlení a přesto, že si jí byla jednoznačně vědoma. Přisvědčit lze i žalovaným uváděnému rozdílu v postavení poplatníka (tedy osoby, která je přímo zatížena poplatkovou povinností) a plátce poplatku (osobou, která za poplatníka poplatek odvádí). V případě místního poplatku z pobytu je poplatníkem osoba, která není v obci přihlášená a která v obci pobývá na základě úplatného pobytu (srov. § 3 a 3a zákona o místních poplatcích), plátcem je potom poskytovatel úplatného pobytu, který poplatek od poplatníka vybírá (§ 3f zákona o místních poplatcích). Role plátce je tedy především administrativní; jeho úkolem je zajistit transfer vybraného poplatku od poplatníka ke správci poplatku. Na rozdíl od jiných případů, rovněž případu řešeného v odkazovaném rozsudku, proto nelze uvažovat např. o zohlednění aktuálních finančních poměrů osoby povinné k odvodu poplatku (ve vztahu k včasnosti provedení odvodu); plátce poplatku z pobytu totiž neodvádí poplatek z vlastních prostředků.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s odst. 7 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu